

*ARTE, LITERATURA
ANTROPOLOXÍA*

Alfonso Costa. Metamorphosis. 40x30cm.

Un mínimo lugar

EVA VEIGA*

1

O que non está presente
desadormece á auga

arranca ao mundo
da súa identidade

---

* **Eva Veiga** (Ombre-Pontedeume, A Coruña, 1961). Xornalista e poeta. Traballou a partir do ano 1985 na Televisión de Galicia onde desenvolveu unha polifacética e intensa actividade profesional, especializándose na dirección e presentación de programas culturais. Xunto aos músicos Fito Ares e Bernardo Martínez, forma parte do grupo poético-musical Ouriol co que veñen realizando dende o ano 2000 diferentes espectáculos multidisciplinares. Asemade, como actriz, interpreta a personaxe protagonista do filme *A cicatriz branca*, da directora Margarita Ledo. No ano 2002 publicou unha guía sobre Compostela titulada *Santiago. Cidade de peregrinación* (Everest) e é autora tamén, en colaboración con Ánxeles Penas, do libro *Alfonso Costa* (2008), un exhaustivo estudo da vida e da obra do pintor noiés. Ten publicados os seguintes libros de poesía: *Fuxidios* (Esquíu, 1993), *Paisaxes do baleiro* (Xerais,1999), *A pedra insomne* (Ferrol Análisis, 2002), *A luz e as súas cicatrices* (Esquíu, 2006), *Desconcerto* (Biblos,2006), *Poemas do Eume* (Ateneo Eumés,2009), *A frecha azul do Teixo* (Espiral Maior, 2010), *Nesta hora imposible* con fotos de Mada Carballeira (Penumbra,2012), *A distancia do tambor* (Espiral Maior, 2014. Premio Fiz Vergara Vilariño e Premio Poesía AELG) , *Soño e vértice* (Espiral Maior,2016. Premio Poesía Concello de Carral e Premio da Crítica española 2016), e *Silencio percutido* (Espiral Maior,2016. Premio Poesía Cidade de Ourense).

2

O máis difícil non é
-necesariamente-
artellar outro sentido

senón
crer

noutra forma
de intimidade

3

inclinar a cabeza
como fai a flor baixo
a cegadora radiación
do absoluto mediodía
e albiscar en si a propia luz
a súa escura verdade
a que te ergue en flor dun día
a súa dúbida no vento
a que te abre ao infinito

4

para cada palabra
millóns de anos e unha escada
de chanzos que se quebran
en períodos inexactos
un infinito de pureza
e outro sen fin de oprobio
para cada palabra
un segredo intransferible
e os múltiples rostros da verdade
a tarefa inconclusa
o inicial balbucir
e o precipicio dun verso
para cada palabra
a calor humilde dun latexo
o lento bosque da noite
e as grilandas do rito
para cada palabra
todas as palabras

5

un trebón

de ondas
a romper
contra as arterias

e non houbo nada
- sentimento ou idea-
que non embarrancase
ou fose á deriva

6

se foses

unha ave sedenta
asediarías esa escintilante
pinga de auga
a esvarar
pola tersa folla
da magnolia

pero es xa
unha ave cansa desa
ansiosa tiranía
e de vagar
contemplas
como escorre
liberada do teu desexo
a beleza
o seu acontecer

7

COMO envoltorios
espallados polo chan
e botellas rotas ou a medio beber
nunha esquina
e restos incompatibles de perfume
vagando polo aire desolado
así este devir que se mira no espello
e que ás veces chamamos alma
cando as mans buscan un mínimo lugar
de acougo entre as reticentes palabras

8

un VASO de auga
na auga unha flor amarela
pola fiestra entra o sol

Quen fanou a flor no seu esplendor?

(os dedos que escriben escalan unha parede
só iso
queren ver)

9

COMEZAR a vivir coma se fose
tan doada a experiencia de esgazar
un límite violentamente
aprender o frío todos os síntomas do azul
canda o mar na garganta a néboa nos ósos
e a man que se agarra a un sabor que vén
navegando dende o primeiro estalido
e sen saber aínda que ti agardabas por min

10

traías todas as rúas dobradas
coma un pano

unha estraña cidade que se abrasa

cando entrabas a acompañar
aqueel illamento de aire filtrado
a tarde estremecía-se
doce escudo de cristal
en contra de todas as ofensivas

desintoxicabas de larvas o abismo
coas túas mans de amor e de cerdeira

11

Para María Mazás
In memoriam

dinme

que te fuches
tan silenciosa
como chegaches
como unha inversa
lei da gravitación
universal
elevando o Lugar
a ese estraño estado
da túa beleza
paxaro
unha vez abatido
que agora
voa coas infinitas ás
dun asombroso chapeu

e só podo dicir que me doe
como creba esta mañá de sol
na súa conxelación
porque te vas así...

12

ousa

atravesar
esta carne de río
infinitamente esgazada
das cruciais formas da loucura
desasistida agora de todos os límites
a rebordar ollo e mirada o seu propio caudal
e repara un só instante no ardor dese frío ese labio

13

Paseo por un breve campo de margaridas.
A memoria garda a donda pisada.
Case como un estremecemento que fai
elevarse o esterno e as súas costelas.
Ule a macela e é como morder o sol
entre os dentes, entre as pestanas,
entre os dedos, entre lixeiros pensamentos...
O sol, a vida eran iso: sinxelamente vivir.

14

quizais entendíamos a lección da historia
mais persistimos en eludir o rego abríndose
desde onde brotar

***

Miña avoa bicaba o pan
se este caer .
E tamén gardaba no peto
un anaco reseso
no que rillar de cando en vez.
A fame era sagrada
coma unha espiga de trigo.

15

Un home cego vén apalpando o mundo
coa súa táctil vara de medir,
avanza en liña recta polo paseo,
detense xusto á altura do bar,
xira á dereita, entra e pide unha cervexa,
sae á terraza onde senta, non sen antes
preguntar se a mesa está ocupada.
Xa instalado quita os lentes escuros
e dispónse a beber coas súas pálpebras
ávidas e estendidas toda a luz do sol.

16

lembrade que algún día
espertaredes nos meus farrapos
-pregoaba o mendigo da Rúa Real-
só vos pido
que non acorde eu na vosa indiferenza

17

Un home coa ollada ardendo agarda
por alguén a quen vai vender
un dos seus riles e poder así salvar
a súa filla enferma de leucemia.
No campo de refuxiados
onde vive coa súa familia numerosa
hai unha longa avenida de terra,
que chaman dos *Campos Elíseos*,
pola que pasean parellas de namorados
xunto a criaturas orfas para as que
o universo é unha buxaina entolecida
que axiña han de aprender a manexar.
Quizais non sexa o peor lugar da historia
e, ao igual que dende hai vinte anos en
Dadaab, Melkadida, Rwamanga ou Buramino,
a vida proseguirá tamén aquí vellos costumes
mentres ao mundo se lle gangrena o corazón

18

cando a carne sente
que a cortan con radiais
de lama e de miseria
e nos piden manter a calma
como se a razón se asentase
a salvo nunha caixa forte
como se a dor das perdas
non falase cos tendóns
salvaxemente entolecidos
como se a fame e a violación
non fosen para nós afronta
senón peaxe inexorable
.....
señoras e señores
que dende os seus asentos miran
de vagar a televisión
díganme con sinceridade
se se preparan a conciencia
para este gran *reality-show*
porque é moi probable
que un día ou outro lles corresponda
o irrenunciable
privilexio de participar

19

(unha muller kosovar)

ese teu acoller no propio regazo
os cristais rotos da carne
ese limpar a íntima supuración das espiñas
mentres peiteas con tenrura
as trenzas rebuldeiras da meniña
ese colocar e gardar con pulcra delicadeza
as esmagadas flores do teu sexo
no herbario invicto da memoria
e ese teu avanzar agora toda luz
por esa estrada da vida
debullando con dozura cada pinga de sol
a deixar a un lado e outro as pedras
as sombras de vociferante silencio
porque sabes sen ler a Hanna Arendt
que o remedio contra o irreversible
é a humilde liberalidade do perdón

20

A túa pel tiña o lentor e a ledicia
dos campos de limoeiro e de lavanda.
Vigorosa a arquitectura do teu corpo
a gardar a penas as pombas do desexo.
Instruía as súas defensas o sangue
na conquista do azul máis infinito
E as asas do amor afaciáanse a abrazar
os troncos das árbores máis fráxiles.
Tamén daquela repregaba a memoria
ou algunha víscera os seus panos
na aprendizaxe das primeiras feridas.
Na flor da vida.

A vida
que algúns con nome e apelidos
ceiban ao lume crematorio,
á boca voraz de todos os océanos,
aos zulos de variada explotación
que a lei permite legal ou clandestina,
á estéril metafísica da impotencia,
aos ritos do poder
que simulan excelencia no mediocre,
á esa crueldade incomprendible
que é soamente humana.